

חשיש – משקפי „רייבאן” גנובים ושעון „סייקו” שנלקח „במתנה” ליד מחסום ביקורת בלבנון – מסמלים את ההסתאבות ביחידת עילית של צה״ל, שנחשפה לאחרונה במישפט צבאי מזעזע

אנטומיה של

כובשים

במחסומים, מפקדים היו רואים ולא מגיבים.
 בפלוגה אצלי, לרוב החיילים היו מישקפי רייבאן. המפקדים ראו את זה. היינו מקבלים את זה מאורחים במחסומים. היחסים היו חמים. חזרתי לפלוגה וסיפרתי להם שלקחתי את זה מרכב, כי בדרך-כלל אנשים שחוזרים ממחסום היו מתגאים בדברים שלקחו. רציתי גם אני להיות אחד כמו החברה, אז אמרתי שלקחתי. רציתי להשוויץ. נכון שלא רציתי לצאת פרייר בעיני החברה.
 לגבי השעון: באותו מחסום עצרתי רכב. אמרתי, תקיף, שיפתח מיכסה מנוע. ראיתי על היר שלו שעון סייקו צבע חום. שאלתי אם הוא מוכן למכור. הוא אמר: „כן! כשכילך אעשה הכל!” אלה התשובות שלהם. קיבלתי שעון כתמורה לכסף. נתתי לו שני שטרות של 500 שקל. גם לגבי מישקפי הרייבאן אף אחד לא ראה. אז חזרתי לחדר וסיפרתי שגנבתי את השעון ואת המישקפיים. לא רציתי שיראו אותי כמו אחד שמשלם לערבים כסף, כדי לקבל משהו. בפלוגה היו

שחסרה להם ידידת אחת. שאלתי אותו, אם הוא מוכר לי את זה. הוא אמר לי — קח: נתן לי את זה ונסע.
 לא הספקתי אפילו להביא כסף. הוא נסע.
„רציתי להיות אחד מהחבר’ה!”
תנהגותם של הדרוזים והנוצרים היתה חכיכה. היו צוחקים, מחייכים. לא היו מחפשים לעשות לנו בעיות. היו בדרך-כלל מציעים לנו סיגריות, דברים לשתות. היינו לוקחים את זה, בדרך-כלל. בהתחלה המפקד אמר לנו שאסור, אבל אחר-כך,

שעשיתי בטירונות. הלכתי לבדיקות. קבעו לי תור לניתוח. לא עשיתי את הניתוח מפני שהגענו ללבנון. המ״פ לא שיחרר אותי.
 את החומר (הסם) הביא ביטון. הוא אמר לי שזה חשיש, ואז עישנו, אני, ביטון וטרבולסי. הרגשתי טעם משונה. לא עישנתי מעולם חשיש. לא ראיתי מעולם חשיש...
 ... כמישטרה הצבאית לחצו עלי ואמרו לי שאם לא אודה, אז כולנו לא נגיע לקורס מ״כים...
 ... עצרתי רכב. אמרתי לנהג שיפתח מנוע. שיפתח מיכסה אחורי. עשיתי בדיקה שיגרתית. כשרצה לחזור למקום שישב בו, ראיתי ליד השימשה הקדמית, מישקפי־שמש רייבאן,

התיקשורת. יש לי ארבעה ילדים. בני איתן למד באנגליה 13 שנים. למד גם במיכללה. בני הוא גאון כמתמטיקה. הוא היה אמור להיות טכנאי בחיפה. שבועיים לפני הגיוס החליט להתגייס לצנחנים, החליט לשרת בצורה הכי טובה. הוא חונך על אהבת ארץ־ישראל. היתה לו בעיה רפואית, וזה מה ששבר אותו במסלול. הבעיה נוצרה בצבא. עד היום לא בוצע הניתוח.
הנאשם טוראי איתן בואני:
 אנו עושים בלבנון סיורים, מארבים, מחסומים, הגענו לשם אחרי הטירונות. שהגעתי לשם, מצבי בריאותי לא היה תקין. היה לי תור לניתוח. היו לי בעיות באשכים. זה בעיה שנגרמה לי עקב מאמצים

ש לרשת השופטים של בית־הדין הצבאי קבעו בגזר־הדין: „הנאשם, טוראי איתן בואני (בן 20) הורשע בשתי עבירות של שימוש בחשיש, ובעבירה אחת — אי־קיום הוראה מחייבת. הוראה שאוסרת על חיילי צה״ל, המשרתים בלבנון, לרכוש מתושבים מקומים מיצרכים שונים. הנאשם שירת ביחידת צנחנים שעסקה בפעולות ביטחוניות באזורים מסוכנים ורגישים בלבנון. מהראיות שהובאו בפנינו, התרשמנו כי בקרב חיילי היחידה פשה נגע עישון (הסמים).”
 לפני מתן גזר־הדין עבר לפני השופטים מיצעד עדים, שרבריהם מגלים כיצד מידרדרים צעירים טובים במידרון ההסתאבות, שהוא תוצר המילחמה והכיבוש.
 להלן כמה מהעדויות:
„הוא אמר לי: קח! ונסע!”
יים בואני, אביו של הנאשם: אני טכנאי טלפונים במשרד-

